

PARAULA I VIDA

La missió no es clausura, està viva

El proper dia 31 d'octubre serà clausurat el Mes Extraordinari Missioner volgut pel Papa Francesc, però no es clausura pas l'esperit missioner de l'Església, ni la pregària missionera, ni l'interès per l'evangelització, ni la solidaritat amb les Esglésies joves, amb el seu clergat o les noves vocacions, o amb la seva infància. Al llarg de l'any hem de mantenir el fervor missioner, l'interès pel creixement de les comunitats cristianes. El mateix Papa Francesc ens ha invitat durant aquest Mes Missioner Extraordinari a resar perquè l'Esperit Sant susciti una nova primavera missionera per a tots els batejats i enviats per l'Església de Crist. I ha explicat en què consisteix la «*missio ad gentes*» de l'Església (la missió enfora, als no-creients o que encara no coneixen Crist) que «busca arribar a les perifèries, als ambients humans, als ambients culturals i religiosos encara aliens a l'Evangelí». Es manté viva i exigent la paraula de Jesús «*Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat*» (Mt 28,19-20).

En ordre a la pregària sostinguda per les missions i els missioners, per l'obertura dels cors a la llum de Jesucrist, el Papa va recomanar per a aquest Mes Missioner el res del Rosari. També això no es pot clausurar. Octubre és el mes del Rosari, perquè està dedicat a la Mare de Déu en la seva advocació del Roser, de tanta tradició en les nostres contrades. Però aquesta humil pregària sempre serà valuosa, i el Papa Francesc ha exhortat a demanar, per intercessió de Maria, Mitjancera de gràcies, «pau per al món, saviesa per als governants, i fe i unitat per a les famílies», i ha manifestat el desig que resem cada dia el Rosari, cosa que la Verge Maria ha recomanat en diverses aparicions seves. Maria assegurava, diu el Papa, que «les gràcies implícites en aquesta oració serien salvífiques i portarien els homes a la felicitat en el cel». Es tracta que més enllà d'aquest mes marià i missioner, imitem el zel i l'impuls missioner de la Verge Maria, pregant perquè Déu ens faci millors anunciadors de Crist en cada ambient de la nostra vida.

Quins camins tenim per col·laborar amb les Missions? Estimem els missioners que s'han ofert personal-

ment a ser enviats per l'Església a tot el món. A ells els ajuden molts col·laboradors i voluntaris missioners, que dediquen el seu temps a informar i sensibilitzar la societat sobre la necessitat de l'ajuda missionera, o donem uns mesos de les seves vacances o un any de la seva professió per cooperar amb les Esglésies joves de missió. Una manera de col·laborar amb l'esperit missioner de l'Església i els missioners és la dels fidels que escolten i mediten la Paraula de Déu, i en resar pels missioners, s'obren a aquesta dimensió eclesial, amb amor. L'oració és el do i la força que necessita l'Església per desenvolupar la tasca missionera cada dia. Ajudem-la i preguem per les missions. I encara, la col·laboració econòmica dels que comparteixen el que tenen o una part, ajudarà les missions i els missioners.

A través de diverses jornades i campanyes en favor de les missions, és possible el funcionament i desenvolupament dels territoris de missió, per dur a terme projectes d'evangelització i projectes socials. Deixem que l'Esperit ens inspire!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Jornada Diocesana de Catequistes

La Jornada Diocesana de Catequistes va reunir els catequistes de la diòcesi en una trobada de formació i germanor el dissabte 12 d'octubre.

Fou organitzada per la Delegació de Catequesi i presidida per Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell. Mn. Joan Àguila, nou Director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), va tractar en profunditat el tema «Ser catequista, una vocació per a la missió». El Delegat de Catequesi, Mn. Antoni Elvira, obrí les jornades, que es van cloure amb una celebració eucarística i un dinar de germanor.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

La confiança, la fe en l'altre (I)

La confiança és una relació de rostre a rostre. Obeïx al desig d'obrir-se, d'exposar lliurement el propi jo, de manifestar el núvol de pensaments i de sentiments que ens bull al dedins. Aquesta obertura solament és possible quan el mite de l'autosuficiència es desfà i un s'adona que necessita els altres per viure.

És un pacte tàcit, invisible, sense papers, ni signatures, una forma de fe laica, que no s'eleva cap amunt, però que fa possible la vida aquí baix. Con-

fiar és tenir fe en l'altre, en allò que diu i promet, és creure en la seva paraula. És posar-se en les seves mans, sabent que també ell està exposat a l'error.

Qualsevol moviment, per petit que sigui, ve precedit per un acte de confiança. Sense confiança, és impossible viure. Si cada moviment vital hagués d'anar precedit per una certesa immutable, per una evidència lògica universal, mai no podríem moure'ns, ni tan sols fer un pas. En un univers tei-

xit d'incerteses i de perplexitats com el nostre, la confiança és el nodriment essencial. Necessitem confiar, abans que res, en nosaltres mateixos, en la nostra capacitat d'afrontar allò inesperat i de transformar la misèria en llum. Necessitem confiar en els altres, en el talent dels més joves, en les institucions democràtiques i en els mestres, en el gènere humà per afrontar les situacions difícils.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

La misión no se clausura, está viva

El próximo día 31 de octubre será clausurado el Mes Extraordinario Misionero querido por el Papa Francisco, pero no se clausura el espíritu misionero de la Iglesia, ni la oración misionera, ni el interés por la evangelización, ni la solidaridad con las Iglesias jóvenes, con su clero o las nuevas vocaciones, o con su infancia. A lo largo del año tenemos que mantener el fervor misionero, el interés por el crecimiento de las comunidades cristianas. El mismo Papa nos ha invitado durante este Mes Misionero Extraordinario a rezar para que el Espíritu Santo suscite una nueva primavera misionera para todos los bautizados y enviados por la Iglesia de Cristo. Y explicó en qué consiste la «*missio ad gentes*» de la Iglesia (la misión hacia fuera, hacia los no-creyentes o que aún no conocen a Cristo) que «busca llegar a las periferias, los ambientes humanos, los ambientes culturales y religiosos todavía ajenos al Evangelio». Se mantiene viva y exigente la palabra de Jesús «*Id, pues, y haced discípulos a todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado*» (Mt 28,19-20).

En orden a la oración sostenida por las misiones y por los misioneros, por la apertura de los corazones a la luz de Jesucristo, el Papa recomendó para este Mes Misionero el rezo del Rosario. También esto no se puede clausurar. Octubre es el mes del Rosario, porque está dedicado a la Virgen en su advocación del Rosario, de tanta tradición en nuestras comarcas. Pero esta humilde oración siempre será valiosa, y el Papa Francisco ha exhortado a pedir, por intercesión de María, Mediadora de gracias, «paz para el mundo, sabiduría para los gobernantes, y fe y unidad para las familias», y ha manifestado el deseo de que recemos cada día el Rosario, lo que la Virgen María ha recomendado en varias apariciones suyas. María aseguraba, dice el Papa, que «las gracias implícitas en esta oración serían salvíficas y llevarían a los hombres a la felicidad en el cielo». Se trata de que más allá de este mes mariano y misionero, imitemos el celo y el impulso misionero de la Virgen María, orando por que Dios nos haga mejores anunciadores de Cristo en cada ambiente de nuestra vida.

¿Qué caminos tenemos para colaborar con las Misiones? Amemos a los misioneros que se han ofrecido personalmente a ser enviados por la Iglesia en todo el mundo. A ellos les ayudan muchos colaboradores y voluntarios misioneros, que dedican su tiempo a informar y sensibilizar a la sociedad sobre la necesidad de la ayuda misionera, o demos unos meses de las vacaciones o un año de nuestra profesión para cooperar con las Iglesias jóvenes. Una manera de colaborar con el espíritu misionero de la Iglesia y los misioneros es la de los fieles que escuchan y meditan la Palabra de Dios, y al rezar por los misioneros, se abren a esta dimensión eclesial, con amor. La oración es el don y la fuerza que necesita la Iglesia para desarrollar la tarea misionera cada día. Ayudémosla y roguemos por las misiones. Y aún, la colaboración económica de los que comparten lo que tienen o parte de lo que poseen, ayudará las misiones y a los misioneros. A través de diversas jornadas y campañas en favor de las misiones, es posible el funcionamiento y desarrollo de los territorios de misión, para llevar a cabo proyectos de evangelización y proyectos sociales. ¡Dejemos que el Espíritu nos inspire!

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Comunicat de la Conferència Episcopal Tarraconense davant l'actual situació social i política

En aquests darrers temps, la situació social i política del nostre país ha esdevingut força complexa. Són temps en què entreveure solucions es fa difícil perquè es produeix un atrinxerament en les pròpies posicions, amb desqualificacions sovintejades de l'altre. Les raons queden sotmeses sovint als sentiments de cadascú. Això dificulta una mirada serena sobre la realitat. Fàcilment tothom se sent ofès: hi ha el perill que el greuge sigui l'actitud dominant.

Catalunya no és una societat violenta però constatem que en els darrers anys ha minvat la qualitat de la convivència per la via del refredament, de la ignorància o del menyspreu. Malgrat tot, la convivència és un bé preciós que cal salvaguardar: la persona és primer que la idea, la unitat preval sobre el conflicte, el tot per sobre de la part (cf. Papa Francesc, *Evangelii gaudium*, 222-237) i, per això, l'instrument essencial és la paraula i, per tant, el diàleg esdevé fonamental.

Com a pastors de l'Església que peregrina a Catalunya, volem oferir una mirada des de l'Evangelí de Jesucrist i constatem l'existència de sentiments diferenciats i, sovint, barrejats entre les identitats espanyola i catalana. Tal com han mostrat els esdeveniments dels darrers anys, particularment les diverses eleccions, aquests sentiments es concreten en un ventall ampli d'opcions polítiques. Aquestes opcions es manifesten de manera diversa sobre la situació de Catalunya en relació a l'Estat espanyol.

Els esdeveniments de l'any 2017 van comportar, entre d'altres coses, l'empresonament preventiu de nou persones, membres del Govern, càrrecs electes i dirigents socials catalans, i la sortida d'alguns altres a un país estranger. La presó preventiva ha durat gairebé dos anys, i l'hem viscuda amb la pena al cor pel que suposava per als presos i per a les seves famílies i amics. El judici dut a terme en el Tribunal Suprem durant aquest any 2019 i la posterior sentència, s'inscriuen en l'estat de coses que hem descrit anteriorment. El Tribunal ha dictat sentència i, encara que hi haguessin legítims recursos i es puguin fer valoracions distintes, cal respectar la sentència emanada del poder judicial d'un Estat de dret, així com les eventuais decisions que puguin venir dels tribunals europeus. En un Estat democràtic, les lleis fonamentals que regulen el sistema polític i que han estat votades i aprovades pels ciutadans, constitueixen un referent bàsic de l'ordenament social.

Creiem també que l'assoliment d'un recte ordre social que permeti el desenvolupament harmònic de tota

la societat necessita alguna cosa més que l'aplicació de la llei. En el discurs d'obertura del Concili Vaticà II, el Papa Sant Joan XXIII va afirmar que «és preferible fer servir el remei de la misericòrdia que no pas empuñar les armes de la severitat; i pensa que no és precisament condemnant [...], com cal atendre a les necessitats del nostre temps». Poc més endavant indica com els homes i dones d'avui «cada dia estan més convençuts que la dignitat de la persona i la seva deguda perfecció són uns valors essencials» (al·locució *Gaudet Mater Ecclesia*, de l'11 d'octubre de 1962, núm. 7).

Per a poder viure això, és necessari, en primer lloc, que s'apliqui la via de la misericòrdia per tal de desactivar la tensió acumulada aquests darrers anys i retornar a l'únic camí possible: un seriós camí de diàleg entre els governs espanyol i català que permeti anar trobant una solució política adequada, sabent que dialogar significa renunciar en part al que un voldria per tal d'aproximar-se a l'altre i imaginar entre tots una solució satisfactòria.

En segon lloc, es tracta de retornar al poble el sentit de futur, de donar a les persones un horitzó que dissipï la sensació que no hi ha camins per on tirar. Tot projecte humà se sosté sobre l'adhesió lliure i democràtica de les persones. Cal convèncer i persuadir, cal el debat polític i social respectuós, cal l'intercanvi d'opinions i la recerca comuna de solucions negociades.

En tercer lloc, es tracta de construir una societat justa, solidària, respectuosa de la igualtat de les persones, propera als qui passen necessitat, que s'inscriu en el món global i no es refugii en un petit món local. La societat catalana ha de treure fora les grans energies que posseeix de creativitat i innovació, de proximitat als qui venen de lluny, de foment de l'educació i del teixit cultural i associatiu que la caracteritza.

El Papa Francesc, en el missatge *Urbi et Orbi* del dia de Pasqua d'enguany (21 d'abril de 2019), afirmava: «que davant els nombrosos sofriments del nostre temps, el Senyor de la vida no ens trobi freds ni indiferents. Que faci de nosaltres constructors de ponts i no de murs». I pregava perquè Jesús ressuscitat «obri els nostres cors» a les necessitats «dels indefensos, dels pobres, els sense feina, els marginats, els qui truquen a la nostra porta a la recerca de pa, d'un refugi o a la recerca de la seva dignitat».

Els Bisbes de Catalunya

14 d'octubre de 2019

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

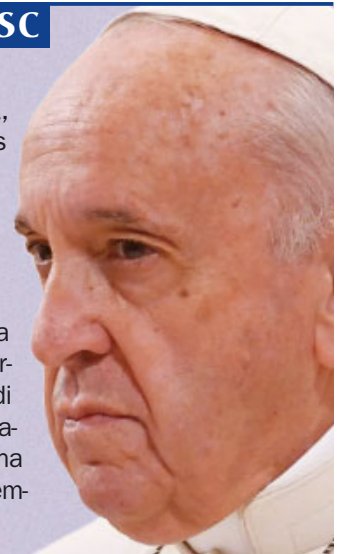

@Pontifex: «La creació, lloc de trobada amb el Senyor i amb els altres, és la «xarxa social» de Déu que ens porta a entonar un cant de lloança còsmica al Creador» (2 de setembre).

@Pontifex: «Que Déu, que estima la vida, ens doni coratge per treballar pel bé sense esperar que siguin altres que comencin, i sense esperar fins que sigui massa tard» (2 de setembre).

@Pontifex: «L'Esperit Sant, quan el convidem a les nostres ferides, ungeix els mals records amb el bàlsam de l'esperança, perquè Ell reconstrueix l'esperança» (4 de setembre).

@Pontifex: «Convido tothom a què s'uneixi a la meua oració perquè Déu, Pare de tots, consolidi a tota Àfrica la reconciliació fraternal, única esperança per a una pau sòlida i duradora» (4 de setembre).

Agramunt: 14a Trobada de Vida Creixent

La ciutat d'Agramunt va acollir el dia 8 d'octubre, la 14a Trobada diocesana anual del moviment Vida Creixent amb la participació d'unes 150 persones provinents de tots els indrets del Bisbat d'Urgell. La jornada fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives, i la Presidenta del Moviment Maria Carme Ribes. Els acompanyaren en la salutació inicial el Consiliari i Viceconsiliari, Mn. Manuel Pal i Mn. Josep M. Aresté, així com el Rector de la Parròquia d'Agramunt, Mn. Jaume Mayoral, i la Regidora de Serveis Socials de l'Ajuntament d'Agramunt, Sra. Sílvia Fernández. També s'hi feren presents el President diocesà del Bisbat de Solsona i de Tarragona, Sr. Vicenç Quinquilla i Sr. Josep M. Ferran.

La trobada comptà amb la participació dels més de 15 grups del Moviment presents a la Diòcesi. La Presidenta diocesana va donar la benvinguda als participants a la sala d'actes parroquial i va agrair l'esforç de la presència en una jornada d'amistat i aprofundiment en les arrels del Moviment. Mn. Jaume Mayoral, Rector de la Parròquia, va mostrar la seva satisfacció per poder acollir els participants a la trobada. Mons. Joan-Enric Vives va destacar en les seves paraules d'acollida com els integrants del moviment Vida Creixent tenen un paper fonamental en la transmissió de la fe a les generacions més joves demostrant que la vellesa és

un bon moment per a viure la fe i anunciar-la a la família i als més propers, glossant el temari de reflexió per al curs que comença.

Després de l'acollida inicial, els participants es repartiren en dos grups. El primer visità l'església de la Mare de Déu Assumpta d'Agramunt, amb un guiatge que anà a càrrec de Mn. J. Uriel Álvarez, Rector d'Alp, que durant 6 anys havia estat el Rector de la Parròquia d'Agramunt.

El segon grup visità l'anomenat Espai Guinovart que és un centre d'art contemporani amb una trajectòria que ve marcada principalment per la voluntat de Josep Guinovart i Bertran

de bastir un espai per a la creació i la promoció de l'art contemporani i, ahora, un espai amb la seva obra exposada permanentment.

L'acte central de la jornada fou la celebració de l'Eucaristia presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i concelebrada per un bon grup de preveres que acompanyen en les seves respectives parròquies grups de Vida Creixent. A la seva homilia, l'Arquebisbe glossà les lectures proclamades en aquell dia. La primera lectura del llibre de Jonàs (*Jo 3,1-10*) destacava com Nínive, la gran ciutat, era perdonada malgrat Déu havia amenaçat de destruir-la i com això, en un primer

moment, no va agradar a Jonàs. Ens cal confiar en la misericòrdia de Déu ja que «per a Déu res no és impossible» i pot convertir fins i tot a les persones més dures de cor. Per això, Mons. Vives animà els integrants del moviment Vida Creixent a perseverar en la seva fe i en el testimoniatge i apostolat, especialment en la pròpia família i ambient, ja que mai no sabem el fruit amagat del nostre testimoni. També glossà l'Evangeli proclamant en aquell dia de Marta i Maria (*Lc 10,38-42*) on el Senyor Jesús lloa l'actitud de Maria «que ha escollit la part millor i no li serà pas presa». L'Arquebisbe animà els membres del moviment diocesà a viure la seva espiritualitat amb intensitat i nodrir-se de la Paraula de Déu i de la compartició de l'amistat en la vellesa però també a ser diligents i actius en l'acció d'anunciar l'Evangeli i de proposar-lo als altres sense vergonya, a ser agosarats en la proposta de la fe ja que, com va dir Sant Joan Pau II, «la fe no s'imposa, es proposa» però cal tenir coratge per proposar-la als altres.

Els fidels de les diferents parròquies amb presència del Moviment van fer les pregàries que havien preparat prèviament i al final de la Missa es cantà l'himne del Moviment.

Una fotografia de família i un dinar de germanor compartit van cloure la joiosa celebració.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Dimarts [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Dimecres [Rm 8,26-30 / Sl 12 / Lc 13,22-30]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills

Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dijous [Rm 8,31b-39 / Sl 108 / Lc 13,31-35]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta, castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Volgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

NOVEMBRE

1. □ Divendres [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Solemnitat de Tots Sants.

2. ■ Dissabte [Lectures a escollir entre les que es proposen per a les Misses de difunts als leccionaris Santoral o per a Misses diverses. Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 22 / 1Te 4,13-14.17b-18 / Jn 11,17-27]. Commemoració de tots els Fidels Difunts.

3. ■ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Sa 11,23-12,2 / Sl 144 / 2Te 1,11-2,2 / Lc 19,1-10]. *Urgell*: □ Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà de Lima; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès).

Diumenge XXX de durant l'any (C)

COMENTARI

Hem de «fer mèrits» davant Déu?

Molt possiblement nosaltres sovint ens creiem bones persones (i potser ho som) i fins i tot millor que els altres. Però la nostra visió és molt esbiaixada. Ho veiem a l'evangeli. Per una banda hi ha un bon fariseu: *Déu meu us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos.* Sovint creiem que el fariseu menteix, però no és així. Per entendre bé la paràbola hem de saber que el fariseu deia la veritat. I que el cobrador d'impostos era realment un pecador. I per això diu: *Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador.* Podríem dir que fins aquí tot va bé. El fariseu és bo, dona gràcies a Déu. El cobrador d'impostos és pecador i demana perdó al Senyor. Però ens desconcerten les paraules de Jesús: *Us asseguro que aquest [el cobrador d'impostos] tornà perdonat a casa seva i l'altre, no.* Com pot ser això? Doncs, perquè davant Déu cap de nosaltres no pot presumir de les seves obres: l'amor, el perdó, la salvació són un do gratuït de Déu i el rep aquell que el sap acceptar amb humilitat. No podem presumir de cap mèrit davant Déu. El fariseu, fiant-se dels seus mèrits, es tanca en el seu orgull; el cobrador d'impostos sap que només Déu el pot salvar i s'obre a rebre la salvació.

La primera lectura subratlla com Déu escolta sempre el clam dels més indefensos: *El Senyor escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El crí d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols.* L'únic mèrit davant Déu és la nostra misèria, la nostra petitesa: llavors Déu aboca a mans plenes el seu amor i la seva salvació. El cregut no pot rebre res. Pau a la segona lectura manifesta la seva confiança total en Déu: *ell m'ha salvat de la gola del lleó i em salvarà de tots els qui em volen perjudicar.* Davant Déu no podem presumir de res. Tots som igualment pecadors.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crí d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació. Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos i tenien per nosaltres a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos." Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: "Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador." Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 35,12-14.16-19a)

El Señor es juez, y para él no cuenta el prestigio de las personas. Para él no hay acepción de personas en perjuicio del pobre, sino que escucha la oración del oprimido. No desdeña la súplica del huérfano, ni a la viuda cuando se desahoga en su lamento. Quien sirve de buena gana, es bien aceptado, y su plegaria sube hasta las nubes. La oración del humilde atraviesa las nubes, y no se detiene hasta que alcanza su destino. No desiste hasta que el Altísimo lo atiende, juzga a los justos y les hace justicia. El Señor no tardará.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *El afligido invocó al Señor, y él lo escuchó.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser derramado en libación y el momento de mi partida es inminente. He combatido el noble combate, he acabado la carrera, he conservado la fe. Por lo demás, me está reservada la corona de la justicia, que el Señor, juez justo, me dará en aquel día; y no sólo a mí, sino también a todos los que hayan aguardado con amor su manifestación.

En mi primera defensa, nadie estuvo a mi lado, sino que todos me abandonaron. ¡No les sea tenido en cuenta! Mas el Señor estuvo a mi lado y me dio fuerzas para que, a través de mí, se proclamara plenamente el mensaje y lo oyeran todas las naciones. Y fui librado de la boca del león. El Señor me libraré de toda obra mala y me salvará llevándome a su reino celestial. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, Jesús dijo esta paràbola a algunos que se confiaban en sí mismos por considerarse justos y despreciaban a los demás: «Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: "¡Oh Dios!, te doy gracias porque no soy como los demás hombres: ladrones, injustos, adúlteros; ni tampoco como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo". El publicano, en cambio, quedándose atrás, no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo, sino que se golpeaba el pecho diciendo: "¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador". Os digo que este bajó a su casa justificado, y aquel no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltido».